

AAAAhh! QUE TOT EM MIRA!

PINPON

I de sobte ...

- *Martí* : Mama, maaaa, vine ràpid que no puc entrar a la meva habitació, no puc agafar el pany... si l'agafo em moriré.

- *Mare* : Fill, no moriràs. Obre la porta d'una vegada! No passa res.

- *Martí* : Noooo, no ho puc fer que m'està mirant! Com ho faig ara per obrir la porta... Què m'està passant ? Tinc pooooorrr! Ja ho sé, cridaré i demanaré ajuda a la meva veïna, sé que és una científica, és molt hàbil i llesta. Em donarà una solució.

Si us plau, Luisa F. em pot ajudar? Vine, ràpid que he descobert una cosa extraordinària, vine!

- *Luisa F.* - Ara vinc, ara vinc ...A veure que passa Martí? Què has descobert? Tot el que sigui descobriments i investigació m'interessa.

- *Martí* : Mira, si obres la porta de la meva habitació trobaràs una solució per l'escalfament global.

Obre la porta i....

- *Luisa F.* : Quina solució a l'escalfament global has trobat?

- *Martí* : Aaaahhh! Res, perdó m'havia confós. És que tot, tot, tot ... em mira!

- *Luisa F. (pensa)* : "Aquest nen sempre amb imaginacions de les seves. He de trobar una solució a totes aquestes cavil·lacions que li passen pel cap. Em preocupa aquest xiquet "

Al dia següent...

- *Martí* : Maree, mare, ... ajuda'm que estic atrapat!

- *Mare* : Què passa fill? No estàs atrapat, estàs sota la manta del llit. Vinga, va aixeca't!

El nen espantat, com cada dia, va cap a l'escola. Allí l'esperen moltes aventures, però...

- *Martí* : Mestraaa, vineeee ràpid, el llapis m'està atacant.

- *Mestra* : Però Martí, què et passa, ja estàs com cada dia amb les teves al·lucinacions. Trucaré a la teva mare que et vingui a buscar, veig que no estàs bé.

- *Mestra* : Bon dia, ets la mare del Martí ?

- *Mare*: Sí, que passa alguna cosa?

-*Mestra* : Doncs...hauries de venir a buscar el teu fill i trobar una solució a les seves imaginacions. El llapis l'ataca, la llibreta camina, l'estoig se'n riu d'ell... Heu de trobar una solució.

La mare va a buscar el seu fill i de camí pensant en trobar una solució pensa que seria bona idea deixar-lo un temps amb la seva veïna la Luisa, perquè el pugui investigar . Ella no sabia què fer, no podia fer res més.

En arribar a casa ...

- *Martí* : Mare, què passa? Perquè poses les meves coses a la maleta?

- *Mare* : Mira Martí, aniràs un temps a viure amb la teva veïna. Ella t' ensenyarà i et parlarà tot sobre el món de l'ecologia i t'explicarà les coses més importants de la investigació científica. Així aprendràs molt i ...

A casa de la seva veïna tot és diferent, al principi tot li fa por anar-hi perquè no coneix gran cosa d'aquella casa..

La seva veïna és molt ecologista, una mica esbojarrada... Sempre va disfressada perquè li encanta disfressar-se i això sembla que l'havia de distreure de les seves cabòries i pors.

Arriba a casa de la veïna, però, va passar el que havia de passar...

-*Martí* : AAAAAAAAAAaaaaaaahhhgggg, ajudaaaaa hi ha un monstre!!!

La veïna es treu la mascara de disfressa que portava i comença a tranquil·litzar el nen pensant ... quins dies m'esperen!!

- *Luisa F* : Martí vine, no tinguis por. Durant un temps et quedaràs amb mi i intentarem solucionar les teves pors. Què et sembla si t'explico el problema més gran del món? T'explicaré algunes

coses sobre l'escalfament global. Saps que el planeta s'està morint i els nens d'avui en dia no ho tenen gaire en compte i hem de fer alguna cosa. M'ajudaràs?

- *Martí* : D'acord, però una pregunta perquè dius que el planeta s'està morint? Té ulls i boca? Té vida?

- *Luisa F.* : És una història una mica llarga d'explicar. Comencem, i sí té vida i

La veïna va començar a parlar, i parlar i a explicar, i finalment a plorar. El Martí escoltava tan entusiasmat que es va emocionar molt, la va abraçar, els dos es van abraçar. El Martí va sentir una sensació nova.

Es van posar mans a la feina. Estudiaven cada dia sobre l'escalfament global, el canvi climàtic, les seves conseqüències i què ens esperava en el futur....el Martí se'm va interessar moltíssim, conscient que aquesta era la por més gran que es pot tenir i així anava superant les seves petites pors i cada dia una mica més i una mica més.

Va arribar el dia en que sense adonar-se'n no tenia por a res, només a perdre el planeta i sabia moltes coses sobre l'escalfament global, tot un expert.

Però també havia arribat el dia que el Martí havia de tornar amb la seva mare, a l'escola, a la vida normal...

El Martí i la seva veïna entre plors i llàgrimes i alegries han de deixar de compartir casa però no deixar de compartir les seves idees.

El Martí comença a veure el món d'una altra manera, gràcies a la seva mare i a la seva estimada veïna, La Luisa F. Cabeza Fabra . Passat un llarg temps, la seva veïna, un dia inesperat li va dir adeu per sempre, va deixar aquest món. I tal com li va ensenyar, sense por, li va dir adeu.

Ella li va transmetre uns coneixements sobre el planeta que mai oblidarà i pels quals lluitarà.

El Martí sempre la recorda.